

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Dřív, nebo teď

Markéta Tkaczková, Tereza Volná, 9.C

Co bylo kdysi? Co bylo teď?

Kdy to bylo lepší?

Předtím? Nebo teď?

Když poslouchám příběhy

od dědečka a babičky,

někdy to bylo těžší, někdy zase hezčí než teď.

Kdy to ale bylo lepší, neznám odpověď!

Nikdo není venku,

všichni leží v sítích,

a proto nikdo neví,

jak se vlastně cítí.

Předtím venku s přáteli

běhal jsi až do rána.

Nikdo tehdy nevěřil,

že bude hra dohrána.

Když se nad tím zamyslíš,

tvůj režim smysl postrádá.

A oporu, co měli dřív,

teď každý postrádá.

Dnes pro změnu zase

všechno snazší zdá se.

Méně práce, více klidu

všechno stihneš v okamžiku.

Čas strašně rychle běží.

Na budoucnost se každý těší.

Neprožíváme okamžiky jako kdysi,

kdy měli věci zřejmé rysy.

Když se na to koukneš z jiného úhlu pohledu,

každý za sebe rozhodne sám.

Někdy se můžeš ztratit z dohledu,

a nebo změnit trasu svého příběhu.

Staré dobré časy

Karolína Karlíková, 9.C

Probudila jsem se ve své posteli, ale něco bylo jinak. Otevřela jsem oči a chtěla se kouknout se mobil, kolik je hodin. Ale z nějakého důvodu se nechtěl zapnout. Vyskočila jsem z postele a chtěla se mrknout do počítače, ale ani ten se nezapnul.

Rozhlédla jsem se po pokoji a hned zjistila, proč se mi zdálo, že je něco jinak. Nebyla jsem ve svém pokoji.

Byla jsem v krásném, velkém a skoro až princeznovském pokoji. Tam, kde jsem měla mobil, se ocitla kniha a místo počítače stálo zrcátko. Byla jsem zmatená. Rozhodla jsem se vyjít z toho pokoje ve snaze najít mamku.

Už u dveří mě přivítala stráž se slovy: „Dobré ráno, princezno Sofie.”

„Cože? Jak jakože princezno?” zeptala jsem se sama sebe v duchu. Rozhodla jsem se to ignorovat, jenže v tom jsem se zarazila. Stála jsem na dlouhé chodbě velkého paláce. „Jak jsem se tu dostala?” zeptala jsem se sama sebe.

Záhadným způsobem jsem se dostala do obrovské kuchyně, kde mě přivítala služebná. „Dobré ráno princezno Sofie. Vaše matka, paní královna, tady bude za chvíli a váš otec, jak jistě víte, bude snídat ve své pracovně,” řekla a já pouze přikývla hlavou na znamení, že jí rozumím.

Za pár minut přišla starší, krásná dáma, a usadila se. „Dobré ráno, Sofie. Sedni si a najez se,” pronesla a mile se na mě usmála. „Ehm, kdo jste? A proč tady každý zná moje jméno? A oslovují mě princezno?” vychrlila jsem na ni. „Co tím myslíš, Sofie? Jsi má dcera, princezna Sofie.”

„Cože? O čem to mluví?” pomyslela jsem si. „Nejsem žádná princezna Sofie. Jsem normální holka, co chodí do školy a ven s kamarády,” řekla jsem jí a ona se pouze divně usmála.

„Musím se rychle dostat ven,” pomyslela jsem si a začala jsem utíkat z jídelny ven. V tu chvíli jsem slyšela: „Chyťte ji, nesmí utéct!” A pak už jsem slyšela jenom hlasité kroky stráží. Utíkala jsem rychle, ale oni byli rychlejší. Chytlí mě.

Skončila jsem v žaláři. „Co ode mě chcete? Proč říkáte, že jsem princezna a za pár minut mě hodíte za mříže?” zeptala jsem se, ale nikdo mi neodpověděl. Po chvíli přišla ta starší dáma, královna, a pouze se na mne smutně pousmála. „Co ode mě chcete?” zeptala jsem se znovu a doufala, že mi odpoví.

Chvíli to vypadalo, že přemýšlí, jestli mi to chce říct nebo ne, a nakonec se nadechla a spustila: „Chceme jenom, abys na nás nezapomněla, Sofie. Před lety bys milovala, kdyby se ti něco takového stalo, ale teď? Teď se chceš co nejdříve dostat od nás pryč. Kam zmizela naše malá princezna Sofie?”

Najednou jsem poznala, kdo přede mnou stojí. Byla to královna z knížky, kterou jsem jako malá milovala. Pousmála jsem se nad tím, vzpomněla jsem si, jak jsem vždy byla nadšená, když jsem si v ní četla.

„Vaše malá princezna prostě vyrostla. Tomu nikdo nemůže zabránit,” řekla jsem a pousmála jsem se na ni. „To sice ano, ale kdyby nebyly ty moderní věci, tak bys na nás tak brzo nezapomněla.”

„Moderní věci?” zamyslela jsem se nad tím. „Co tím myslíš?”

Přemýšlela jsem a najednou mi to došlo. Určitě myslí to, že když jsem dostala svůj první mobil, tak jsem na něm trávila většinu času. Následně jsem svou oblíbenou dětskou zábavu, knížky o vílách, a hlavně tedy o princeznách, schovala do postele a místo nich jsem si na poličku vystavila moderní časopisy a další podobné věci.

Došlo mi, kam tím míří. Každé dítě jednou vyroste, tomu nijak zabránit nelze. Ale když mu dáme v šesti letech mobil, tak to pouze urychlíme.

Najednou královna otevřela mříž, za kterými jsem byla, a objala mne. Když jsem ji pustila, tak jsem už nebyla v žaláři ani v paláci, ale ve svém pokoji.

Zkusila jsem zapnout mobil a povedlo se. Datum ukazovalo 16. září, což znamenalo, že jsem skoro celý den prospala a taky jsem byla bez mobilu a počítače. Řekla jsem si, že zkusím další den vydržet bez mobilu, počítače a dalších podobných věcí. Nakonec mi došla jedna věc.

Když jsem bez dnešních moderních technologií, tak můžu vzpomínat na doby, kdy jsem to neznala a byla jsem šťastná, že mám princezny a víly.

Nic

Karel Poledník (9.C.), Klára Pěčonková (8.B)

Žila jedna paní Nic

Ve městě Nic

Říkala, že nic neví

Nikdo ji nezná

Nic doma nemá

Chodí do školy Nic

Chodí s panem Nic

Neumí nic

Na oběd nemá nic

Na sobě nemá nic

Rozchod s panem Nic

Měla kluka na nic